

Sygn. akt XVII AmE 93 /07

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2007 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący SSO Bernard Litwiniec

Protokolant Dorota Łęczycka

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2007 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa R P U „E ”

sp. z o.o. w K

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o odmowę zatwierdzenia taryfy dla ciepła

na skutek odwołania R P U „E ”

sp. z o.o. w K od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 13

marca 2007 r. nr OWR-4210-79/2006/2007/1403/IV-B/JJ

oddala odwołanie

SSO Bernard Litwiniec

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 13 marca 2007 roku, sygn. akt OWR-4210-79/2006/2007/1403/IV-B/JJ odmówił zatwierdzenia taryfy dla ciepła ustalonej przez R P U „E” sp. z o.o. z siedzibą w K („Przedsiębiorstwo”).

Swoją decyzję Prezes URE oparł na ustaleniach dokonanych w oparciu o wniosek zainteresowanego przedsiębiorstwa o zatwierdzenie taryfy. W ocenie Prezesa dowodzą one, że przedłożona do zatwierdzenia taryfa nie spełnia dyspozycji zawartych w art.45 prawa energetycznego, zgodnie z którymi taryfy należy kalkulować w sposób zapewniający pokrycie kosztów uzasadnionych oraz ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem stawek opłat.

R P U „E” sp. z o.o. wniosło 28 marca 2007 roku odwołanie od przedmiotowej decyzji, wnosząc o jej uchylenie w całości.

W odwołaniu Przedsiębiorstwo podniosło, iż decyzja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki jest nieuzasadniona i niesłuszna, gdyż Przedsiębiorstwo złożyło stosowne wnioski o zatwierdzenie taryfy, a sporządzona kalkulacja przedstawia szczegółowo zasady kształtowania ceny, co wyklucza zarzut braku wymaganej rzetelności. Przedstawiona kalkulacja cen uwzględnia również zasadę pokrywania kosztów uzasadnionych. Ponadto według Przedsiębiorstwa błędem jest porównywanie kalkulacji z kalkulacjami innych podmiotów tej samej działalności, gdyż odnosi się tylko do wyliczeń końcowych bez uwzględnienia procesu przeprowadzonej kalkulacji. Zdaniem odwołującego nie została przez niego naruszona dyspozycja art.45 prawa energetycznego, gdyż wykazał, że kalkulacja cen uwzględniła zasadę pokrywania kosztów uzasadnionych.

Pozwany Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył, co następuje:

R P U „E” sp. z o.o. prowadzi koncesjonowaną działalność gospodarczą polegającą na wytwarzaniu ciepła. Posiada koncesję na wytwarzanie ciepła z dnia 12 listopada 1998 r., zmienioną decyzją z dnia 14 stycznia 2004 r. Eksploatuje jedno źródło ciepła opalane węglem kamiennym o mocy zainstalowanej 1,64 MW i zaopatruje odbiorców zamawiających 0,6007 MW. Pismem z dnia 22 grudnia 2006 roku Przedsiębiorstwo złożyło wniosek o zatwierdzenie ustalonej przez Przedsiębiorstwo taryfy dla ciepła. (k 1 akt adm.) Na skutek stwierdzonych przez Prezesa URE braków oraz nieścisłości we wniosku, powodowe Przedsiębiorstwo na jego wniosek złożyło trzy kolejne pisma z dnia 12 stycznia oraz 2 i 26 lutego 2007 roku. W ocenie SOKiK należy uznać, jak uczynił to Prezes URE w zaskarżonej decyzji, że wspomniane wyżej pisma nie usunęły ostatecznie wytkniętych wcześniej braków i nieścisłości, jakimi był dotknięty wniosek o zatwierdzenie taryfy.

W tej sytuacji odwołanie nie mogło zostać uznane za zasadne.

Trzeba zgodzić się z pozwanym Prezesem URE, iż R P U „E” sp. z o.o. przedstawiając mu do zatwierdzenia taryfę oparło swoją kalkulację na nie dających się zweryfikować danych. Ze względu na liczne braki oraz sprzeczności występujące we wniosku, Przedsiębiorstwo było wzywane przez Prezesa URE do uzupełnienia wniosku oraz do złożenia określonych wyjaśnień. Pomimo powyższych działań, nie można uznać, że we wniosku powodowego Przedsiębiorstwa taryfa została ostatecznie skalkulowana rzetelnie, w oparciu o dane, które mogą być zweryfikowane. W pismach kierowanych do Prezesa powód przyznawał zresztą fakty dotyczące popełnianych przez niego błędów związanych ze sporządzeniem wniosku. Zgodził się m.in, że porównanie kosztów jednostkowych w poszczególnych składnikach kosztów stałych i zmiennych (...) nie przedstawia rzeczywistego obrazu kształtowania kosztów. (k 40 akt adm.) Przykładem wewnętrżnych rozbieżności we wniosku może być różna wielkość kosztów poniesionych przez Przedsiębiorstwo w 2005 roku – raz jest to kwota 291.631,95 złotych, a następnie 287.029,60 złotych. (k 9 i 42 akt adm.) Różnice w przedstawianych danych uniemożliwiają zatem prawidłową weryfikację przesłanek, których spełnienie stanowi podstawę do zatwierdzenia taryfy.

Zgodnie z art. 47 ust. 2 ustawy Prawo energetyczne „Prezes URE zatwierdza taryfę bądź odmawia jej zatwierdzenia w przypadku stwierdzenia niezgodności taryfy z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 44-46.”. Na podstawie delegacji, przewidzianej w art. 46 ust. 5 i 6 powyższej ustawy, Minister Gospodarki wydał dnia 9 października 2006 roku rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń

z tytułu zaopatrzenia w ciepło. Na podstawie § 12 ust. 2 tego rozporządzenia oceny kosztów dokonuje się na podstawie porównania wynikających z nich jednostkowych kosztów planowanych dla pierwszego roku stosowania taryfy z uzasadnionymi jednostkowymi kosztami wynikającymi z kosztów poniesionych w roku kalendarzowym poprzedzającym pierwszy rok stosowania taryfy, określonych na podstawie sprawozdania finansowego, zbadanego zgodnie z przepisami o rachunkowości. Przedsiębiorstwo, pomimo wezwań Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, nie przedstawiło właściwej informacji o kosztach i o wielkościach z 2006 roku tj. roku poprzedzającego pierwszy rok stosowania taryfy. Powyższe zaniechanie uniemożliwia dokonanie właściwej oceny prawidłowości kalkulacji ceny przedstawionej przez Przedsiębiorstwo. W trakcie postępowania o zatwierdzenie taryfy, Przedsiębiorstwo nie przedstawiło sprawozdania finansowego za 2006 rok (co tłumaczył brakiem sporządzenia bilansu za ten rok – k 41 akt adm.), a swoje wyliczenia oparło na danych za 2005 rok oraz na prognozowanych kosztach w 2006 roku. Brak danych za 2006 rok, wymaganych rozporządzeniem Ministra Gospodarki oraz brak przedstawienia nawet zaksięgowanych kosztów poniesionych w okresie tego roku i przewidywanych do jego zakończenia, powoduje, iż niemożliwym jest przygotowanie rzetelnej kalkulacji cen i stawek opłat do taryf, gdyż mają one wpływ na wynik końcowy kalkulacji. Brak dających się zweryfikować danych uniemożliwia dokonanie prawidłowej oceny w zakresie zgodności kalkulacji z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 47 ust. 2 ustawy Prawo energetyczne. W konsekwencji podstawą do sporządzenia kalkulacji byłyby jedynie wartości wynikające z samych deklaracji powoda, co skutkowałoby tym, że odbiorcy ciepła zostaliby narażeni na nieuzasadniony poziom cen i stawek opłat. Nie można również uwzględnić argumentacji Przedsiębiorstwa, iż brak przedstawienia określonych w ustawie danych wynika z braku sporządzenia przez spółkę sprawozdania finansowego za rok 2006. Zamiast wymaganego sprawozdania finansowego, Przedsiębiorstwo przedstawiło wykaz z danymi liczbowymi, opatrzony komentarzem stanowiącym, że porównanie kosztów jednostkowych „nie przedstawia rzeczywistego obrazu kształtowania kosztów”. Jak wskazano we wcześniejszym orzecznictwie tutejszego Sądu, każde naruszenie określonych w wyżej powołanym rozporządzeniu szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf jest samoistną podstawą do odmowy zatwierdzenia przez Prezesa URE przedstawionej taryfy. Powyżej wskazane braki formalne stanowiły zatem wystarczającą przesłankę dla Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki do odmowy zatwierdzenia taryfy. Stanowisko takie znajduje potwierdzenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2004 roku, sygn. akt III SK 60/04, który stwierdził, iż niezgodność taryfy z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra

Gospodarki w sprawie taryf dla ciepła w związku z art. 46 ustawy prawo energetyczne stanowi wystarczającą podstawę do wydania decyzji w sprawie odmowy zatwierdzenia wnioskowanej taryfy skoro wniosek o jej zatwierdzenie nie czyni zadość wymaganiom formalnoprawnym. Zalicza się do nich brak wskazania porównywalnych kosztów poniesionych w roku poprzedzającym pierwszy rok stosowania nowej taryfy.

Obok braku liczbowych danych dotyczących poniesionych przez Przedsiębiorstwo kosztów za 2006 rok, nie przedstawiło ono również uzasadnienia dla planowanych zmian kosztów, które zmierzały do wzrostu opłat ponoszonych przez odbiorców powoda o około 17%. Wniosek nie zawierał przekonywujących wskaźników ekonomicznych, które wskazywałyby na zasadność wzrostu opłat w takiej wysokości. Jak zwrócił uwagę Prezes URE powód nie przedstawił także planów dotyczących dostosowania przewymiarowanych od blisko 5 lat źródeł dla potrzeb odbiorców, co wskazuje na niegospodarność. Nie zostały wskazane także działania zmierzające do obniżenia kosztów działalności w przyszłości. W oparciu o argumenty przedstawione we wniosku można jednak dojść do stwierdzenia, iż jedynym powodem dla którego Przedsiębiorstwo zdecydowało się dokonać podwyższenia opłat jest prognozowany spadek przychodów spółki poprzez ograniczenie dostaw ciepła do odbiorców końcowych. Jak wskazał Prezes URE powód w poprzednim wniosku wskazał, na planowaną sprzedaż ciepła w wysokości 5 093,68 GJ, natomiast w ostatnim w wysokości 4400 GJ (k 11 akt adm.) W rezultacie należy dojść do wniosku, że Przedsiębiorstwo wnioskując o zatwierdzenie nowej taryfy, starało się przenieść na końcowych odbiorców skutki prognozowanego spadku sprzedaży swoich usług. Działanie takie byłoby sprzeczne z art. 45 ust. 1 pkt 3 ustawy prawo energetyczne, gdyż wprowadziłoby nieuzasadniony wzrost cen opłat dla odbiorców ciepła, który znacznie przekraczałby wskaźniki inflacyjne z ostatnich kilku lat..

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł w oparciu o treść art.479 (53) §1 kpc jak w wyroku.

Za zgodność z oryginałem
Sekretarz